A BÍRÓSÁG ÍTÉLETE (nagytanács)

2007. március 13. *

A C-29/05. P. sz. ügyben,

a **Belső Piaci Harmonizációs Hivatal (védjegyek és formatervezési minták) (OHIM)** (képviselik: A. von Mühlendahl és G. Schneider, meghatalmazotti minőségben)

fellebbezőnek

a Bíróság alapokmányának 56. cikke alapján 2005. január 25-én benyújtott fellebbezése tárgyában,

a többi fél az eljárásban:

a **Kaul GmbH,** (székhelye: Elmshorn [Németország], képviselik: G. Würtenberger és R. Kunze Rechtsanwälte)

felperes az elsőfokú eljárásban,

* Az eljárás nyelve: német.

a **Bayer AG** (székhelye: Leverkusen [Németország])

fél az OHIM fellebbezési tanácsa előtti eljárásban,

A BÍRÓSÁG (nagytanács),

tagjai: V. Skouris elnök, P. Jann, C. W. A. Timmermans, A. Rosas, K. Lenaerts és J. Klučka tanácselnökök, J. N. Cunha Rodrigues, R. Silva de Lapuerta, K. Schiemann (előadó), G. Arestis, A. Borg Barthet, M. Ilešič és J. Malenovský bírák,

főtanácsnok: E. Sharpston,
hivatalvezető: K. Sztranc-Sławiczek tanácsos,

tekintettel az írásbeli szakaszra és a 2006. június 27-i tárgyalásra,

a főtanácsnok indítványának a 2006. október 26-i tárgyaláson történt meghallgatását követően,

meghozta a következő

Ítéletet

1 Fellebbezésével a Belső Piaci Harmonizációs Hivatal (védjegyek és formatervezési minták) (OHIM) az Európai Közösségek Elsőfokú Bírósága T-164/02. sz., Kaul kontra OHIM – Bayer (ARCOL) ügyben 2004. november 10-én hozott ítéletének (EBHT 2004., II-3807. o., a továbbiakban: megtámadott ítélet) hatályon kívül helyezését kéri, amely ítélet hatályon kívül helyezte az OHIM harmadik fellebbezési tanácsának 2002. március 4-i, a Kaul GmbH (a továbbiakban: Kaul) „ARCOL" szómegjelölés közösségi védjegyként történő lajstromozása ellen benyújtott felszólalását elutasító határozatát (R 782/2000-3. sz. ügy; a továbbiakban: vitatott határozat).

2 Az Elsőfokú Bíróság a megtámadott ítélet 29. és 30. pontjában úgy ítélte meg, hogy a fellebbezési tanács tévesen vélte úgy, hogy az OHIM első fokon eljáró felszólalási osztálya előtt elő nem terjesztett ténybeli elemet a felperes nem terjesztheti elő a fellebbezési tanács előtt fellebbezése alátámasztása céljából. Épp ellenkezőleg: ezen ítélet értelmében a fellebbezési tanácsnak ezeket az elemeket tekintetbe kell vennie az előtte benyújtott fellebbezés ügyében történő határozathozatal során.

3 Fellebbezésében az OHIM előadja, hogy a fentiekkel az Elsőfokú Bíróság helytelenül értelmezte a közösségi védjegyről szóló, 1993. december 20-i 40/94/EK tanácsi rendelet (HL L 11., 1994.1.14. 1. o.; magyar nyelvű különkiadás 17. fejezet, 1. kötet, 146. o.), valamint a közösségi védjegyről szóló 40/94/EK tanácsi rendelet végrehajtásáról szóló, 1995. december 13-i 2868/95/EK bizottsági rendelet (HL L 303., 1. o., magyar nyelvű különkiadás 17. fejezet, 1. kötet, 189. o., a továbbiakban: végrehajtási rendelet) rendelkezéseit.

Jogi háttér

A 40/94rendelet

4 A 40/94 rendelet „Viszonylagos kizáró okok" alcímű 8. cikke (1) bekezdésének b) pontja az alábbi módon rendelkezik:

„A korábbi védjegy jogosultjának felszólalása alapján a megjelölés nem részesülhet védjegyoltalomban, ha:

[...]

b) azt azon a területen, ahol a korábbi védjegy oltalom alatt áll, a fogyasztók összetéveszthetik a korábbi védjeggyel való azonossága vagy hasonlósága, valamint az érintett áruk, illetve szolgáltatások azonossága vagy hasonlósága miatt; az összetéveszthetőség magában foglalja azt az esetet is, ha a fogyasztók a megjelölést gondolati képzettársítás (asszociáció) útján kapcsolhatják a korábbi védjegyhez."

5 Ugyanezen rendelet 42. cikkének (3) bekezdése így rendelkezik:

„A felszólalást írásban kell benyújtani, és abban meg kell jelölni az annak alapjául szolgáló okokat. A felszólalást nem lehet szabályszerűen benyújtottnak tekinteni

mindaddig, amíg a felszólalás díját meg nem fizetik. A Hivatal [OHIM] által megjelölt határidőn belül a felszólaló állításainak alátámasztására tényeket, bizonyítékokat és érveket terjeszthet elő".

6 A 40/94 rendelet „Viszonylagos törlési okok" alcímű 52. cikke (1) bekezdésének a) pontja az alábbiak szerint rendelkezik:

„A közösségi védjegyet a Hivatalhoz [OHIM-hoz] benyújtott kérelem vagy a védjegybitorlási perben előterjesztett viszontkereset alapján törölni kell:

a) a 8. cikk (2) bekezdése szerinti korábbi védjegy alapján, ha arra nézve teljesülnek a 8. cikk (1) vagy (5) bekezdésében megállapított feltételek".

7 A rendelet fellebbezési eljárásról szóló VII. címben foglalt 57. cikkének (1) bekezdése kimondja többek között, hogy „[a]z elbírálók, a felszólalási osztályok, a védjegyigazgatási és jogi osztály, valamint a törlési osztályok határozatai ellen fellebbezésnek van helye".

8 A rendelet 59. cikke értelmében:

„A fellebbezést a határozat kézbesítésének napjától számított két hónapon belül, írásban kell benyújtani a Hivatalhoz [OHIM-hoz]. [...] A fellebbezés alapjául

szolgáló okokat megjelölő írásbeli nyilatkozatot a határozat kézbesítésének napjától számított négy hónapon belül kell benyújtani".

9 A rendelet „A fellebbezés elbírálása" alcímű 61. cikke az alábbiak szerint rendelkezik:

„1. Ha a fellebbezés elfogadható, a fellebbezési tanács megvizsgálja, hogy a fellebbezés alapos-e.

2. A fellebbezés vizsgálata során a fellebbezési tanács – ahányszor csak szükséges – felhívja a feleket, hogy az általa megjelölt határidőn belül nyújtsák be az ellenérdekű fél nyilatkozatával vagy a fellebbezési tanács felhívásával kapcsolatos észrevételeiket".

10 A 40/94 rendelet „A fellebbezés tárgyában hozott határozat" alcímű 62. cikke kimondja:

„1. A fellebbezési tanács a fellebbezés érdemi vizsgálatát követően határoz a fellebbezésről. A fellebbezési tanács vagy eljár annak a szervezeti egységnek a hatáskörében, amelyik a fellebbezéssel megtámadott határozatot hozta, vagy az ügyet visszautalja ehhez a szervezeti egységhez új eljárásra.

2. Ha a fellebbezési tanács az ügyet visszautalja ahhoz a szervezeti egységhez, amelyik a fellebbezéssel megtámadott határozatot hozta, ez a szervezeti egység – azonos tényállás esetén – a fellebbezési tanács határozatának alapjául szolgáló jogértelmezéshez kötve van.

[...]".

11 A rendelet „A Bírósághoz benyújtott keresetek" alcímű 63. cikke előírja:

„1. A fellebbezési tanácsok fellebbezés tárgyában hozott határozatai a Bíróság előtt keresettel támadhatók meg.

2. A kereset hatáskör hiányára, lényeges eljárási szabálysértésre, a Szerződés vagy e rendelet, illetve ezek alkalmazásával kapcsolatos bármely jogszabály megsértésére vagy hatáskörrel való visszaélésre alapítva indítható.

3. A Bíróság a jogvita tárgyát képező határozatot megsemmisítheti [hatályon kívül helyezheti] vagy megváltoztathatja.

[...]".

12 Az eljárási rendelkezéseket tartalmazó IX. cím „Általános rendelkezések alcímű" I. fejezetében foglalt 74. cikke „A tényállás vizsgálata hivatalból" alcím alatt így rendelkezik:

„1. A Hivatal [OHIM] az előtte folyó eljárásban a tényeket hivatalból vizsgálja. A lajstromozás viszonylagos kizáró okaival összefüggő eljárásban azonban a Hivatal [OHIM] a vizsgálat során a felek által előterjesztett tényálláshoz, bizonyítékokhoz és érvekhez, valamint a kérelem szerinti igényekhez kötve van.

2. A Hivatal [OHIM] figyelmen kívül hagyhatja azokat a tényeket vagy bizonyítékokat, amelyeket az érintett felek nem kellő időben terjesztettek elő".

13 A rendelet 76. cikke (1) bekezdésének értelmében:

„A Hivatal [OHIM] előtti eljárásokban a bizonyítási eszközök a következők:

a) a felek meghallgatása;

b) a tájékoztatás adására irányuló kérelem;

c) az okirati és tárgyi bizonyítékok bemutatása;

d) a tanúvallomás;

e) a szakértői vélemény;

f) az eskü alatt tett, a megerősített vagy a nyilatkozat felvétele szerinti államban hatályos jogszabályok szerint azonos kötőerővel járó módon tett írásbeli nyilatkozat".

A végrehajtási rendelet

14 A végrehajtási rendelet 16. szabályának (3) bekezdése az alábbiak szerint rendelkezik:

„Az (1) bekezdésben említett tények, bizonyítékok és érvek és az azok alátámasztására szolgáló iratok, valamint a (2) bekezdésben említett igazolások – ha azokat nem a felszólalással egyidejűleg vagy azt követően nyújtották be – a felszólalási eljárás megindítását követően a Hivatal [OHIM] által a 20. szabály (2) bekezdése alapján megjelölt határidőn belül nyújthatók be".

15 Ugyanezen rendelet 20. szabályának (2) bekezdése előírja:

„Ha a felszólalás nem tartalmazza a 16. szabály (1) és (2) bekezdésében említett tényeket, bizonyítékokat és érveket, a Hivatal [OHIM] felhívja a felszólalót, hogy azokat a Hivatal [OHIM] által megjelölt határidőn belül terjessze elő. A felszólaló valamennyi beadványát közölni kell a bejelentővel, akinek lehetőséget kell adni arra, hogy azokra a Hivatal [OHIM] által megjelölt határidőn belül nyilatkozzon".

A jogvita előzményei

16 Az Elsőfokú Bíróság előtti jogvita előzményei, a megtámadott határozat alapján, az alábbiak szerint foglalhatók össze.

17 1996. április 3-án az Atlantic Ritchfield Co. az ARCOL szómegjelölés közösségi védjegyként történő lajstromozása iránti kérelmet nyújtott be az OHIM-hoz, többek között „élelmiszerek tartósítására szolgáló vegyszerek" tekintetében.

18 1998. október 20-án a Kaul, a 40/94 rendelet 8. cikke (1) bekezdésének b) pontja szerinti összetéveszthetőségre hivatkozva, felszólalt e védjegybejelentéssel szemben.

A Kaul felszólalását a „CAPOL" korábbi közösségi védjegyre alapozta, melynek ő a jogosultja, és amely „élelmiszerek tartósítására szolgáló vegyszerekre, tudniillik késztermékek, különösen cukrászipari termékek tartósítására és fagyasztására szolgáló nyersanyagok" tekintetében került lajstromozásra.

19 Miután megállapította az összetéveszthetőség hiányát, az OHIM felszólalási osztálya 2000. június 30-án elutasította e felszólalást.

20 Az általa e határozat ellen benyújtott fellebbezés alátámasztásául a Kaul többek között arra hivatkozott, hogy amint azt a korábbiakban a felszólalási osztály előtt kijelentette, a védjegy, amelynek ő a jogosultja, magas fokú megkülönböztető képességgel rendelkezik, miáltal, a Bíróság ítélkezési gyakorlatának megfelelően, kiterjedt oltalomban kell részesíteni. E tekintetben a Kaul ugyanakkor kijelentette, hogy egy ilyen jelentős megkülönböztető képesség nem csupán „CAPOL" szó érintett termékekre vonatkozó leíró jellegének hiányából következik, amint arra a felszólalási osztály előtt a korábbiakban hivatkozott, hanem abból a körülményből is, hogy a fenti védjegy használat révén ismertségre tett szert. Ezen ismertség alátámasztása céljából a Kaul a fellebbezési osztály előtt benyújtott beadványához csatolt egy, az ügyvezetője által eskü alatt tett nyilatkozatot, valamint üzletfeleinek listáját.

21 A vitatott határozatban az OHIM fellebbezési tanácsa úgy vélte többek között, hogy nem veheti tekintetbe a korábbi védjegy esetleges, ismertségéhez kötődő magas fokú megkülönböztető képességét, mivel erre a tényre, illetve az ezt igazoló fent említett bizonyítékokra a Kaul első ízben az előtte benyújtott fellebbezés alátámasztásául hivatkozott.

A megtámadott ítélet

22 Az Elsőfokú Bíróság Hivatalához 2002. május 24-én benyújtott keresetlevelével a Kaul keresetet indított a vitatott határozat hatályon kívül helyezése iránt. E kereset alátámasztásául négy jogalapra hivatkozott, ebben a sorrendben: először az általa a fellebbezési tanács elé benyújtott bizonyítékok megvizsgálásával kapcsolatos kötelezettség megsértésére, másodszor a 40/94 rendelet 8. cikke (1) bekezdése b) pontjának megsértésére, harmadszor a tagállamokban elfogadott eljárásjogi alapelvek és az OHIM előtti eljárásra alkalmazandó szabályok megsértésére és negyedszer az indokolási kötelezettség megsértésére.

23 Az Elsőfokú Bíróság helyt adott az első jogalapnak, és ennek alapján hatályon kívül helyezte a vitatott határozatot, anélkül hogy a keresetben foglalt további jogalapok tekintetében állást foglalt volna. Ezzel kapcsolatban a megtámadott ítélet 25–30. pontjában kimondta többek között az alábbiakat:

„25 Először is meg kell jegyezni, hogy a felperes által a fellebbezési tanács előtt benyújtott tényelemek a felperes ügyvezetőjének eskü alatt tett nyilatkozatából és a felperes üzletfeleinek listájából állnak.

26 Ezeket a felperes védjegye használatának mértékére vonatkozó iratokat a felperes a felszólalási osztály előtt már kifejtett azon, akkor csupán a felperesi védjegy leíró jellegének hiányával kapcsolatos kijelentésekre alapított érvelése alátámasztására nyújtotta be, mely szerint e védjegy magas fokú megkülönböztető képességgel bír, és ezen okból nagyobb védelemben kell részesíteni.

27 A megtámadott határozat 10–12. pontjában a fellebbezési tanács, majd válaszbeadványának 30. pontjában az OHIM megállapította, hogy újabb tények bemutatása nem vehető figyelembe, mivel azok a felszólalási osztály által meghatározott határidők lejárta után kerültek benyújtásra.

28 Mindazonáltal meg kell állapítani, hogy ez az álláspont nem áll összhangban az OHIM fórumai közötti funkcionális folytonossággal, amely az Elsőfokú Bíróság által megerősítésre került mind az *ex parte* eljárást (az Elsőfokú Bíróság T-163/98. sz., Procter & Gamble kontra OHIM [BABY-DRY] ügyben 1999. július 8-án hozott ítéletének [EBHT 1999., II-2383. o.] 38–44. pontja, melyet ebben a részében a Bíróság C-383/99. P. sz., Procter & Gamble kontra OHIM [BABY-DRY] ügyben 2001. szeptember 20-án hozott ítélete [EBHT 2001., I-6251. o.] helybenhagyott, és az Elsőfokú Bíróság T-63/01. sz., Procter & Gamble kontra OHIM [„egy szappan formája"-]ügyben 2002. december 12-én hozott ítéletének [EBHT 2002., II-5255. o.] 21. pontja), mind az *inter partes* eljárást illetően (az Elsőfokú Bíróság T-308/01. sz., Henkel kontra OHIM/LHS [UK] [KLEENCARE] ügyben 2003. szeptember 23-án hozott ítéletének [EBHT 2003., II-3253. o.] 24–32. pontja)].

29 Az Elsőfokú Bíróság ugyanis úgy ítélte meg, hogy az OHIM fórumai közötti funkcionális folytonosságból következik, hogy a közösségi védjegyről szóló 40/94 rendelet 74. cikke (1) bekezdése végének alkalmazási körében a fellebbezési tanácsnak a határozatát az érintett fél által akár az első fokon döntő fórum előtti eljárásban, akár – a 74. cikk (2) bekezdésének fenntartásával – a fellebbezési eljárásban előterjesztett, valamennyi ténybeli és jogi elemre kell alapítania (a fent hivatkozott KLEENCARE-ítélet 32. pontja). Így – ellentétben azzal, amit az OHIM az *inter partes* eljárásra hivatkozással állít – az OHIM különböző fórumai közötti funkcionális folytonosságból nem következik, hogy az a fél, amelyik az első fokon döntő fórum előtt nem terjesztett elő egy adott ténybeli vagy jogi elemet az e fórum által kitűzött határidőn belül, a 40/94 rendelet 74. cikkének (2) bekezdése alapján a fellebbezési tanács előtt nem hivatkozhat erre az elemre. Éppen ellenkezőleg, a funkcionális folytonosság azzal a következménnyel jár, hogy az ilyen fél felhozhatja az említett elemeket a fellebbezési tanács előtt, feltéve hogy az e fórum előtti eljárásban tiszteletben tartja a 40/94 rendelet 74. cikkének (2) bekezdését.

30 Következésképpen, a jelen ügyben, mivel a vitatott ténybeli bizonyítékok a 40/94 rendelet 74. cikke (2) bekezdésének értelmében nem kerültek késedelmesen benyújtásra, hanem azok 2000. október 30-án a felperes által a fellebbezési tanács elé benyújtott beadvány mellékleteként, azaz a 40/94 rendelet 59. cikkében meghatározott négy hónapos határidőn belül kerültek csatolásra, ez utóbbi fórum nem utasíthatta volna el ezeknek az elemeknek a figyelembevételét".

24 A fenti ítélet 34. pontjában az Elsőfokú Bíróság kimondta, hogy „a fellebbezési tanács a 40/94 rendelet 74. cikkének megsértése nélkül nem utasíthatta el a korábbi védjegynek a piacon való használatából fakadó, a felperes által megállapítani követelt, e védjegy magas fokú megkülönböztető képességének bizonyítására irányuló, a felperes által 2000. október 30-i beadványában bemutatott bizonyítékok vizsgálatát".

A fellebbezésről

25 Fellebbezésében az OHIM azt kéri, hogy a Bíróság helyezze hatályon kívül a megtámadott ítéletet, és utalja vissza az ügyet az Elsőfokú Bíróság elé, hogy a keresetben foglalt többi jogalap tekintetében is határozzon. Ugyancsak kéri, hogy a Bíróság az eljárás többi felét kötelezze a költségek viselésére.

26 A Kaul azt kéri, hogy a Bíróság utasítsa el a fellebbezést, és az OHIM-ot kötelezze a költségek viselésére.

A felek érvei

27 Egyetlen, két részből álló jogalapjával az OHIM azt állítja, hogy azzal, hogy az Elsőfokú Bíróság a megtámadott ítélet 29–30. pontjában kimondta, hogy az OHIM-nak a felszólalási eljárás keretén belül tekintetbe kellett volna vennie az első ízben a 40/94 rendelet 59. cikkében foglalt beadvány alátámasztásául előterjesztett tényeket és bizonyítékokat, a fenti rendelet, valamint a végrehajtási rendelet számos rendelkezését tévesen értelmezte.

28 E jogalap első részével az OHIM azt állítja, hogy az Elsőfokú Bíróság azzal, hogy a fenti pontokban úgy ítélte meg, a funkcionális folytonosság elve köti a fellebbezési tanácsot, hogy ezen elemeket tekintetbe vegye, helytelenül értelmezte és alkalmazta a 40/94 rendelet 42. cikke (3) bekezdésének és a végrehajtási rendelet 16. szabálya (3) bekezdésének és 20. szabálya (2) bekezdésének együttes rendelkezéseit, valamint a 40/94 rendelet 62. cikkének (1) bekezdését.

29 Az OHIM által a felszólalónak az ezen három első rendelkezés alapján a felszólalása alátámasztásául szolgáló tények és bizonyítékok előterjesztésére megjelölt határidő ugyanis jogvesztő határidő, amelynek leteltét követően e tények és bizonyítékok előterjesztése a felszólalási osztály előtt kizárt, kivéve ha e határidőt az OHIM meghosszabbítja.

30 A fenti határidőn belül elő nem terjesztett tényeket és bizonyítékokat a későbbiekben a fellebbezési tanács előtt sem lehet előterjeszteni, és azok nem

vezethetnek a felszólalási osztály határozatának hatályon kívül helyezéséhez. Ellentétben az Elsőfokú Bíróság álláspontjával, az OHIM felszólalási osztályai és fellebbezési osztályai közötti, a 40/94 rendelet 62. cikke (1) bekezdésében foglalt funkcionális folytonosság e fórumok döntési hatáskörével kapcsolatos, ugyanakkor nem foszthatja meg hatályuktól a felszólalási osztály lefolyásának keretet adó, közösségi szabályozás által előírt határidőket.

31 Ezt az értelmezést követeli meg a felszólalási eljárás célja is, amely eljárás arra irányul, hogy lehetővé tegye a védjegyek közötti ütközések korai felismerését és a vonatkozó igazgatási határozat gyors meghozatalát. Egyébiránt egy, a felszólalást elutasító határozat nem rendelkezik végleges jelleggel, mivel, a 40/94 rendelet 52. cikke (1) bekezdésének értelmében nem akadályozza meg a későbbiekben a felszólalás alátámasztásául hivatkozottakkal azonos okokon alapuló törlési kérelem vagy védjegybitorlási perben előterjesztett viszontkereset benyújtását.

32 Jogalapjának második részével az OHIM azt állítja, hogy az Elsőfokú Bíróság azzal, hogy a megtámadott ítélet 29. és 30. pontjában úgy ítélte meg, hogy amennyiben a 40/94 rendelet 59. cikkében foglalt négy hónapos határidőn belül történik, a tények és bizonyítékok előterjesztése a fellebbezési szakaszban a rendelet 74. cikke (2) bekezdése értelmében „kellő időben" történik, így a fellebbezési tanácsnak ezen elemeket tekintetbe kell vennie, tévesen értelmezte ezen utóbbi rendelkezést.

33 Az OHIM elsődlegesen azt állítja e tekintetben, hogy az idézett 74. cikk (2) bekezdése rendeltetése szerint nem alkalmazandó, amikor a tények vagy bizonyítékok előterjesztése az első fokon döntést hozó fórum előtt, a jelen ügyhöz hasonlóan, jogvesztő határidőhöz van kötve. Olyan kifejezések használatával, mint „en temps utile", „not in due time" vagy „verspätet", e rendelkezés pontosan az ilyen jogvesztő határidők hiánya esetén előforduló igazolatlan késedelmeket kívánja elkerülni.

34 Másodlagosan az OHIM arra hivatkozik, hogy az Elsőfokú Bíróság jogszerűtlenül korlátozta a hivatkozott 74. cikk (2) bekezdésének hatályát, amikor kimondta, hogy e rendelkezés egy fellebbezési eljárás keretén belül kizárólag akkor alkalmazandó, ha a tények és bizonyítékok előterjesztésére a 40/94 rendelet 59. cikkében foglalt négy hónapos határidő kimerülését követően kerül sor. Ugyanis e rendelet 74. cikke (2) bekezdésének egyéb körülmények között is alkalmazhatónak kellene lennie, például mert ezen elemek előterjesztésének a felszólalási osztály előtt meg lehetett vagy kellett volna történnie.

35 A Kaul álláspontja szerint, amely a hivatkozott jogalapot egészében közelíti meg, az Elsőfokú Bíróság helyesen vélte úgy, hogy a fellebbezési tanácsoknak tekintetbe kell venniük az új elemeket, mivel azok előterjesztése, beleértve az Elsőfokú Bíróság tanácsai előtt történt előterjesztést is, nem késedelmes a 40/94 rendelet 74. cikkének (2) bekezdése értelmében. A jelen ügyben ez az eset áll fenn, lévén hogy az elemek vitatott előterjesztése a 40/94 rendelet 59. cikkében foglalt határidőn belül történt.

36 A fellebbezési tanács alkotja azt a második fórumot, melynek feladata, hogy újból érdemben vizsgálja az ügyet, bármiféle korlátozás nélkül, minden, az Elsőfokú Bíróság, illetve a Bíróság részéről történő felülvizsgálatot megelőzően, amely viszont a jogkérdésekhez van kötve.

37 A 40/94 rendelet 61. cikkének (2) bekezdése és 76. cikke megerősíti, hogy a fellebbezési tanács ugyanolyan hatáskörrel rendelkezik, mint az első fokon eljáró fórum, többek között a felek észrevételeik, illetve bizonyítékok benyújtására történő felhívására. E rendelkezésekkel együttes olvasatban a rendelet 62. cikkének (1) bekezdése azt mutatja, hogy a fellebbezési tanácsnak a birtokában lévő valamennyi tény fényében kell eldöntenie, el tud-e fogadni olyan határozatot, amelynek rendelkező része azonos a számára átadott határozat rendelkező részével.

38 A 40/94 rendelet 74. cikkének (1) bekezdéséből következik, hogy a tények és bizonyítékok előterjesztése *inter partes* eljárásokban kizárólag a felek feladata. A feleknek tehát fenn kell tartaniuk azon jogukat, hogy elmélyíthessék a vitát a fellebbezési fázisban, többek között az első fokon hozott határozat fényében.

39 Egyébiránt megfelel úgy a jogbiztonság és az eljárás gazdaságossága elvének, mint a felszólalási eljárás rendeltetésének, amely célja annak lehetővé tétele, hogy a védjegyek közötti ütközéseket a belső piac hatékony működése érdekében feloldják a védjegy lajstromozását megelőzően, hogy az OHIM határozatát a lehető legszélesebb körű tények alapján fogadja el.

A Bíróság álláspontja

40 Mivel a jogalap két része szorosan kapcsolódik egymáshoz, azokat együttesen kell vizsgálni.

A 40/94 rendelet 74. cikkének (2) bekezdéséről

41 A vizsgált jogalap egészének tárgyában történő állásfoglalás érdekében először is meg kell állapítani, hogy amint az a 40/94 rendelet 74. cikke (2) bekezdésének

szövegezéséből következik, az OHIM figyelmen kívül hagyhatja azokat a tényeket vagy bizonyítékokat, amelyeket az érintett felek nem kellő időben terjesztettek elő.

42 Az OHIM álláspontjával ellentétben e szövegből az következik, hogy fő szabályként és eltérő rendelkezés hiányában a tények és bizonyítékok felek általi előterjesztése továbbra is lehetséges a határidők lejárta után, amelyekhez a 40/94 rendelet értelmében ezen előterjesztés kötve van, továbbá, hogy az OHIM számára egyáltalában nem tilos, hogy az ilyen, késedelmesen előterjesztett tényeket vagy bizonyítékokat figyelembe vegye.

43 Ugyanakkor a fenti szövegezésből ugyancsak teljességgel bizonyosan következik, hogy a tények és bizonyítékok késedelmes előterjesztésére történő hivatkozás nem biztosíthat feltétlen jogot az eljáró fél számára, hogy e tényeket vagy bizonyítékokat az OHIM tekintetbe is vegye. Hiszen azzal a pontosítással, hogy az OHIM figyelmen kívül hagy*hat*ja e tényeket és bizonyítékokat, a 40/94 rendelet 74. cikkének (2) bekezdése kiterjedt mérlegelési jogkörrel ruházza fel az OHIM-ot, hogy eldönthesse, határozatát e tekintetben indokolva, hogy azokat tekintetbe kell-e venni, vagy sem.

44 A tények és bizonyítékok tekintetbe vétele az OHIM részéről, amikor egy felszólalási eljárás keretén belül kell határoznia, különösen akkor igazolható, ha egyrészt a késedelmesen előterjesztett elemek első ránézésre tényleges jelentőséggel bírhatnak az OHIM előtt benyújtott felszólalás kimenetele szempontjából, másrészt az eljárás azon szakasza, amelyben ez a késedelmes előterjesztés végbemegy, továbbá az azt jellemző körülmények nem akadályozzák e tények tekintetbe vételét.

45 Amint arra az OHIM helyesen hivatkozott, az, hogy minden körülmények között tekintetbe kell vennie a felek által egy felszólalási eljárás során, az erre a 40/94 rendelet rendelkezései alapján megállapított határidőn túl előterjesztett tényeket és bizonyítékokat, egyébiránt megfosztaná e rendelkezéseket bármilyen hatékony érvényesüléstől.

46 Ugyanakkor a 40/94 rendelet 74. cikkének (2) bekezdésére vonatkozó, a jelen ítélet 42–44. pontjában foglalt értelmezés képes megőrizni e hatékony érvényesülést, különféle előírások egyidejű összehangolásával.

47 Egyrészt ugyanis a felek ösztönzése az OHIM által egy ügy tárgyalására megjelölt határidő betartására megfelel a gondos ügyintézés elvének és az eljárások jó lefolyása és hatékonysága biztosítása szükségességének. Annak a körülménynek, hogy az OHIM adott esetben dönthet úgy, hogy nem veszi tekintetbe a felek által határidőn túl előterjesztett tényeket és bizonyítékokat, önmagában ilyen ösztönző hatást kell gyakorolnia.

48 Másrészt a fenti értelmezés azzal, hogy ugyanakkor fenntartja a jogvita tárgyában eljáró fórum lehetőségét, hogy tekintetbe vehesse a felek által késedelmesen benyújtott tényeket és bizonyítékokat, legalábbis ami a felszólalási eljárást illeti, hozzájárulhat annak elkerüléséhez, hogy azon védjegyek, amelyek használata azt követően sikerrel megtámadható törlési eljárás vagy viszontkereset által, lajstromozhatók legyenek. Márpedig, amint azt a Bíróság korábban kimondta, a jogbiztonság és a gondos igazgatás indokai e mellett szólnak (lásd különösen a Bíróság C-104/01. sz. Libertel-ügyben 2003. május 6-án hozott ítéletének [EBHT 2003., I-3793. o.] 59. pontját).

Az OHIM fellebbezési tanácsa előtti eljárás jellegéről és a 40/94 rendelet 62. cikkének (1) bekezdéséről

49 Másodsorban meg kell állapítani, hogy egyetlen, a fellebbezési tanács előtt folyó eljárás jellegével vagy ezen eljáró fórum illetékességével kapcsolatos ok sem zárja ki, hogy az előtte benyújtott fellebbezés tárgyában történő döntés során a fellebbezési tanács tekintetbe vegye az első ízben a fellebbezési szakaszban előterjesztett tényeket vagy bizonyítékokat.

50 E tekintetben emlékeztetni kell arra, hogy egy védjegybejelentés ellen benyújtott felszólalásból eredő jogviták potenciálisan négyszintű vizsgálatnak vannak alávetve.

51 Ugyanis először az OHIM, kezdetben a felszólalási osztályok, majd, fellebbezés esetén, a fellebbezési tanácsok előtt folyik az eljárás, amelyek az általuk, valamint tagjaik által élvezett függetlenségi garanciák ellenére továbbra is az OHIM fórumai. Ezt az eljárást követi egy esetleges bírósági vizsgálat az Elsőfokú Bíróság, illetve adott esetben, fellebbezés alkalmával, a Bíróság részéről.

52 Amint azt a 40/94 rendelet 63. cikkének (2) bekezdése előírja, az Elsőfokú Bíróság az OHIM fellebbezési tanácsának határozatát kizárólag „hatáskör hiányára, lényeges eljárási szabálysértésre, a Szerződés vagy e rendelet, illetve ezek alkalmazásával kapcsolatos bármely jogszabály megsértésére vagy hatáskörrel való visszaélésre" hivatkozva helyezheti hatályon kívül, vagy változtathatja meg.

53 Következésképpen az Elsőfokú Bíróság a kereset tárgyát képező határozatot csakis akkor helyezheti hatályon kívül, vagy változtathatja meg, ha meghozatala pillanatában a hatályon kívül helyezés vagy megváltoztatás okainak egyikét hordozza. Az Elsőfokú Bíróság ugyanakkor nem helyezheti hatályon kívül, vagy változtathatja meg ugyanezen határozatot olyan ok folytán, amely a határozat kihirdetését követően merült fel (a Bíróság C-416/04. P. sz., Sunrider kontra OHIM ügyben 2006. május 11-én hozott ítéletének [EBHT 2006., I-4237. o.] 54. és 55. pontja).

54 A fenti rendelkezésből ugyancsak következik, hogy amint azt az Elsőfokú Bíróság ítélkezési gyakorlatában többször megállapította, a felek által az OHIM fórumai előtt nem hivatkozott tényekre a közösségi bíró előtti kereset szakában sem lehet hivatkozni. Ugyanis az Elsőfokú Bíróság feladata a fellebbezési tanácsok határozatai jogszerűségének vizsgálata, a közösségi jog alkalmazásának többek között a fellebbezési tanács előtt előterjesztett tényállási elemek fényében történő ellenőrzésével (lásd e tekintetben a Bíróság C-214/05. P. sz., Rossi kontra OHIM ügyben 2006. július 18-án hozott ítéletének [EBHT 2006., I-7057. o.] 50. pontját), ugyanakkor e vizsgálat során nem veheti tekintetbe az előtte újonnan előterjesztett tényeket.

55 A jelen ítélet 50. és 51. pontjában hivatkozott intézményi felépítés logikájában az Elsőfokú Bíróság által ily módon gyakorolt bírósági felülvizsgálat nem állhat az OHIM fellebbezési tanács által a korábbiakban elvégzett vizsgálat puszta megismétléséből.

56 E tekintetben a 40/94 rendelet 62. cikkének (1) bekezdéséből az következik, hogy a kereset érdemi vizsgálatát követően a fellebbezési tanács „eljár annak a szervezeti egységnek a hatáskörében, amelyik a fellebbezéssel megtámadott határozatot hozta", vagyis a jelen esetben ő maga dönt a felszólalás tárgyában, amelyet elutasít, vagy amelynek megállapítja megalapozottságát, helybenhagyva vagy hatályon kívül helyezve ezzel a megtámadott határozatot.

57 A 40/94 rendelet 62. cikkének (1) bekezdéséből így az következik, hogy a fellebbezési tanácsnak az előtte benyújtott fellebbezés vonatkozásában el kell végeznie a felszólalás alapos, új és teljes vizsgálatát, úgy a jogi, mint a tényállási elemek vonatkozásában.

58 Így, amint arra a Kaul emlékeztetett, egyébiránt a 40/94 rendelet 61. cikkének (2) bekezdéséből és 76. cikkéből következik, hogy a fellebbezés vizsgálata során a fellebbezési tanács – ahányszor csak szükséges – felhívja a feleket, hogy az általa megjelölt határidőn belül nyújtsák be az általa megküldött értesítésekkel kapcsolatos észrevételeiket, és elrendelheti bizonyítási eszközök előterjesztését is, mely között szerepelhet ténybeli elemek vagy bizonyítékok előterjesztése. A 40/94 rendelet 62. cikkének (2) bekezdése pedig pontosítja, hogy ha fellebbezési tanács az ügyet visszautalja ahhoz a szervezeti egységhez, amely a fellebbezéssel megtámadott határozatot hozta, ez a szervezeti egység – azonos tényállás esetén – a fellebbezési tanács határozatának alapjául szolgáló jogértelmezéshez kötve van. Ezek a rendelkezések igazolják annak lehetőségét, hogy a tényállás egyre sokszínűbbé váljék az OHIM előtt folyó eljárás egyes szakaszaiban.

A 40/94 rendelet 42. cikkének (3) bekezdéséről és 59. cikkéről

59 Harmadsorban, a 40/94 rendelet 42. cikkének (3) bekezdéséből következik, hogy az, aki valamely védjegy lajstromozásával szemben a rendelet 8. cikkének (1) bekezdésében foglalt kizáró okra történő hivatkozással felszólalást nyújt be, az OHIM által megjelölt határidőn belül állításainak alátámasztására tényeket, bizonyítékokat és érveket terjeszthet elő.

60 Ezen 42. cikk (3) bekezdésével ellentétben a 40/94 rendelet 59. cikke, amely pontosítja a fellebbezési tanácshoz benyújtandó fellebbezés feltételeit, nem hivatkozik tények vagy bizonyítékok előterjesztésére, csupán a fellebbezés alapjául szolgáló okokat megjelölő írásbeli nyilatkozatnak a határozat kézbesítésének napjától számított négy hónapon belül történő benyújtására.

61 Következésképpen, ellentétben az Elsőfokú Bíróságnak a megtámadott ítélet 30. pontjában foglalt álláspontjával, az említett 59. cikk nem értelmezhető akként, hogy a fellebbezés benyújtója számára új határidőt nyitna felszólalását alátámasztó tények és bizonyítékok előterjesztésére.

62 Ennélfogva az Elsőfokú Bíróság jogi hibát követett el, amikor a hivatkozott pontban megállapította, hogy e tények és bizonyítékok a 74. cikk (2) bekezdésének értelmében „kellő időben" kerültek előterjesztésre, és ebből azt a következtetést vonta le, hogy a fellebbezési tanácsnak ezeket az előtte benyújtott fellebbezés tárgyában történő döntés meghozatalakor tekintetbe kell vennie.

63 Ugyanis a jelen ítélet 41–43. pontjából következik, hogy mivel e tényekre és bizonyítékokra, a jelen ügyhöz hasonlóan, nem hivatkoztak, és azokat nem terjesztették elő a 40/94 rendelet rendelkezéseinek értelmében erre megjelölt határidőn belül, vagyis a rendelet 74. cikke (2) bekezdése szerinti „kellő időben", e félnek nincs feltétlen joga arra, hogy ezen tényeket és bizonyítékokat a fellebbezési tanács figyelembe vegye, mivel ez utóbbi mérlegelési jogkörrel rendelkezik, az általa meghozandó határozat szempontjából arra vonatkozóan, hogy mit vegyen figyelembe.

64 A fentiekből következik, hogy az Elsőfokú Bíróság azzal, hogy a megtámadott ítélet 29. és 30. pontjában úgy ítélte meg, hogy a fellebbezési tanácsnak figyelembe kell vennie azon tényeket és bizonyítékokat, amelyeket egy védjegybejelentés ellen felszólaló fél első ízben az említett fellebbezési tanács előtt a felszólalási osztály egy határozata ellen benyújtott fellebbezése alátámasztásául nyújt be, illetve azzal, hogy hatályon kívül helyezte a vitatott határozatot pusztán azon ténynél fogva, hogy a fellebbezési tanács jelen esetben megtagadta e tények és bizonyítékok figyelembevételét, helytelenül értelmezte a 40/94 rendelet 42. cikkének (3) bekezdését, 59. cikkét és 74. cikkének (2) bekezdését.

65 Következésképpen a megtámadott ítéletet hatályon kívül kell helyezni.

Az első fokon benyújtott keresetről

66 A Bíróság alapokmánya 61. cikke első bekezdésének második mondata szerint ha a Bíróság az Elsőfokú Bíróság határozatát hatályon kívül helyezi, és ha a per állása megengedi, az ügyet maga a Bíróság is érdemben eldöntheti, illetve visszautalhatja az ügyet az Elsőfokú Bíróság elé döntéshozatal végett.

67 A jelen ügyben a Bíróság megállapítja, amint azt előtte az Elsőfokú Bíróság megtette a megtámadott ítélet 27. pontjában, hogy a vitatott határozat 10–12. pontjában a fellebbezési tanács megtagadta a Kaul által fellebbezése alátámasztásául előterjesztett tények és bizonyítékok figyelembevételét, mivel lényegében úgy vélte, hogy azok figyelembevétele hivatalból kizárt, mert e tényeket és bizonyítékokat azt megelőzően a felszólalási osztály előtt nem terjesztették elő az általa megjelölt határidőn belül.

68 Márpedig a fellebbezési tanács ezen álláspontja, amelyet az OHIM is osztott úgy az Elsőfokú Bíróság előtti eljárás során, mint a jelen fellebbezés keretén belül, tévesen értelmezi a 40/94 rendelet 74. cikkének (2) bekezdését. Ugyanis amint az a jelen ítélet 41–43. pontjából következik, a fenti rendelkezés mérlegelési jogkörrel ruházza fel a fellebbezési tanácsot annak eldöntésére, hogy az előtte késedelmesen

előterjesztett tényeket vagy bizonyítékokat figyelembe vegye-e, vagy sem az általa meghozandó határozat szempontjából.

69 A fellebbezési tanács, ahelyett hogy az ily módon ráruházott mérlegelési jogkörrel élt volna, a jelen ügyben tévesen úgy vélte, hogy nem rendelkezik mérlegelési jogkörrel, hogy eldöntse: a szóban forgó tényeket vagy bizonyítékokat esetlegesen figyelembe veszi-e, vagy sem.

70 Következésképpen a vitatott határozatot hatályon kívül kell helyezni.

A költségekről

71 Az eljárási szabályzat 122. cikkének első bekezdése értelmében ha a fellebbezés megalapozott, és a Bíróság maga hoz a jogvita kapcsán végleges határozatot, a Bíróság határoz a költségekről. Ugyanezen szabályzat 118. cikke értelmében a fellebbezési eljárásra megfelelően alkalmazandó 69. cikk 2. §-ának megfelelően a Bíróság a pervesztes felet kötelezi a költségek viselésére, ha a pernyertes fél ezt kérte.

72 A jelen ügyben meg kell állapítani, hogy noha a megtámadott ítéletet a Bíróság hatályon kívül helyezi, ugyanakkor a jelen ítéletével a Kaul keresetének helyt ad, és hatályon kívül helyezi az OHIM fellebbezési tanácsának határozatát. Következésképpen a Kaul kérelmének megfelelően az OHIM-ot kell a Kaul részéről úgy az elsőfokú eljárás során, mint a fellebbezés keretén belül felmerült költségek viselésére kötelezni.

A fenti indokok alapján a Bíróság (nagytanács) a következőképpen határozott:

1) **A Bíróság hatályon kívül helyezi az Európai Közösségek Elsőfokú Bíróságának T-164/02. sz., Kaul kontra OHIM – Bayer (ARCOL) ügyben 2004. november 10-én hozott ítéletét.**

2) **A Bíróság hatályon kívül helyezi a Belső Piaci Harmonizációs Hivatal (védjegyek és formatervezési minták) (OHIM) harmadik fellebbezési tanácsának 2002. március 4-én hozott határozatát (R 782/2000-3. sz. ügy).**

3) **A Bíróság az OHIM-ot kötelezi az elsőfokú eljárással, valamint a fellebbezéssel kapcsolatos költségek viselésére.**

Aláírások